

Published on *TVXS - TV Χωρίς Σύνορα*
(<http://tvxs.gr>)

Χαϊνης Δημήτρης Αποστολάκης: Πρέπει να κάμομε μια παληκαριά ενηλικίωσης

08:06, 16 Ιουν 2012 | Κρυσταλία Πατούλη

Short URL:tvxs.gr/node/97393

TVXS Συνέντευξη

Πρέπει να κάμομε μια παληκαριά ενηλικίωσης. Απ' αυτήν θα προκύψει ένα καινούργιο Αφήγημα. Το ρίσκο πρέπει να ναι σοκαριστικό, πρωτότυπο, καθοριστικό, παράτολμο, να εξάπτει την περιέργεια και να γοητεύει ακόμα και τους πιο δύσπιστους" ο [Χαϊνης Δημήτρης Αποστολάκης](#) , ένας από τους πιο αυθεντικούς και σημαντικούς Έλληνες καλλιτέχνες - δημιουργούς, μιλά στην [Κρυσταλία Πατούλη](#) με αφορμή τις κρίσιμες επερχόμενες εθνικές εκλογές της 17ης Ιουνίου 2012, θέτοντας απλά και ίσως αστεία ερωτήματα για την σημερινή κατάσταση της Ελλάδας, αλλά και προτείνοντας λύσεις, [συμμετέχοντας](#) στον [δημόσιο διάλογο](#) του tvxs.

Πολλά πράγματα σε αυτόν τον κόσμο διευθετήθηκαν, όταν αναρωτηθήκαμε για το προφανές. Πολλά προβλήματα λύθηκαν, όταν τέθηκαν τα ερωτήματα, απλά και αστεία ή πολλές φορές και ονειρικά...

Για παράδειγμα:

- **Οι νόμοι της παγκόσμιας Μηχανικής και της κίνησης των ουρανίων σωμάτων, αποκαλύφθηκαν από την αστεία ερώτηση του Ισαάκ Νιούτον (Νεύτωνα στα ελληνικά), γιατί το μήλο, έπεσε στο κεφάλι του...**
- **Η αρχή της αμοιβαιότητας, αποκαλύφθηκε στον Άλμπερτ Αϊνστάιν, όταν διερωτήθηκε πολύ απλά, γιατί όταν βρίσκομαι σε ένα τραίνο και ξεκινάει το διπλανό, νομίζω ότι κινούμαι εγώ...**
- **Ή ακόμη και σε κατάσταση ονειρική, όταν ο Κεκουλέ, βρήκε την απάντηση για την εξαγωνική δομή του βενζολίου, όταν είδε στο όνειρό του ένα φίδι να δαγκώνει την ουρά του!**

Γι αυτό, λοιπόν, φλερτάρει κάποιος καλλιτέχνης ή επιστήμονας με την τραγικότητα και την γελοιοποίηση, θέτοντας απλά και αστεία ερωτήματα, εκκινώντας από μια παιγνιδιάρικη διάθεση, από τη δίψα της έρευνας ή από περιέργειας, απλά και μόνο.

Ερώτηση 1η (από τον Σοπενάουερ) : Πόσοι τρόποι υπάρχουν για να πεθάνεις;

Δύο και μόνο: Ή από βάσανα ή από πλήξη.

Υπάρχει, λέει, μία μόνη διέξοδος από αυτό το πεπρωμένο, κι αυτή είναι ο τρόπος του ηρωισμού μέσα από την τέχνη.

Κάθε άνθρωπος μπορεί να κάνει τέχνη τη ζωή του, αρκεί η κοινότητα των ανθρώπων, να τον βοηθήσει να βρει την ιδιαίτερη - μοναδική κλίση του.

Εδώ, υπεισέρχεται το θέμα της Παιδείας.

Ερώτηση 2η : Ποιο είναι το καλό σχολείο; Το κρατικό της Αριστεράς, ή το επιχειρηματικό της Δεξιάς;

Η ερώτηση είναι άστοχη, αφού βραχυκυκλώνεται στα επίθετα (κρατικός, επιχειρηματικός) και δεν επικεντρώνεται στο ουσιαστικό (σχολείο).

Σύμφωνα με τους πιο φωτισμένους σύγχρονους εκπαιδευτικούς το σχολείο προσφέρει τα ελάχιστα, σχεδόν τίποτα, παρά μόνο, καταπολέμηση της φαντασίας, καλλιέργεια της στείρας αποστήθισης και κατασκευή υπάκουων ομοιόμορφων κοινωνικών πλίνθων(τούβλων, δηλαδή, που λέει ο λαός).

Ενώ, τουναντίον, λένε οι ίδιοι εκπαιδευτικοί, μια κοινωνική εργασία, μια προσωπική έρευνα, μια διεκπεραίωση μιας κοινωνικής αποστολής, μπορεί να διδάξει σε πολύ πιο σύντομο χρόνο, ότι δεν είχαν φανταστεί οι θιασώτες της ιδρυματοποιημένης εκπαίδευσης.

Ούτως ή άλλως, δεν έχει παρατηρηθεί ποτέ στή φύση, θηλαστικά, να παραμένουν ακινητοποιημένα τα χρόνια ενηλικίωσης τους(τουναντίον είναι αεικίνητα) και αποξενωμένα από όλες τις δραστηριότητες της αγέλης, της φυλής, της κοινότητας.

Συνεπώς η αποκλειστικά έγκλειστη εκπαίδευση είναι εξ'ορισμού παρα φύσιν. Το σχολείο προπαρασκευάζει πειθήνιες καταναλωτικές μονάδες.Ο οποιοσδήποτε δύσπιστος, ας αναλογιστεί πόσο μοιάζουν τα ωράρια του σχολείου, του στρατού, της φυλακής και της μισθωτής εργασίας. Ας βρει,κι ο πιο καχύποπτος,κάποιο άλλο παράδειγμα στη φύση, γεγονόςτος με τόσο ακραίο χωρικό και χρονικό ντετερμινισμό.

Ο πολίτης (σε αντιδιαστολή με τον καταναλωτή) έχει εποπτική εικόνα και άμεση συμμετοχή σ'όλες τις κοινωνικές διεργασίες (πολιτικές, οικονομικές, πολιτισμικές κ.α.). Κι αυτό το μαθαίνει εξαιρετικά δύσκολα ο ενήλικος.

Διερωτώμαι πολλές φορές, μήπως ολαυτά είναι ουτοπίες;

Ανατρέχω στον εαυτό μου:

- **Τον τρόπο να μαζεύω τις ελιές, τον έμαθα από τον πατέρα μου. Μου τον ενέπνευσε, γιατί τραγουδούσε στο χωράφι. Πρακτικά, αυτό έγινε, όταν πήραμε το ρίσκο από κοινού, να συνθέσουμε δύο αντιθέσεις: του νέου και του παλιού, αναλαμβάνοντας μαζί την ευθύνη της συλλογής του ελαιοκάρπου.**
- **Το πολύπλοκο μαθηματικό μοντέλο Standard Model, που εξηγεί τα φαινόμενα του μικρόκοσμου και του μεγάκοσμου, δεν μου το 'μαθε κανένα σχολείο και καμιά ιδρυματοποιημένη εκπαίδευση, αλλά, η προσωπική μου σχέση κι η καθημερινή μου επαφή με τον καθηγητή Πέτρο Δίτσα, και ο τρόπος ήταν η κοινή εργασία, το κοινό τόλμημα, δηλαδή, η δημοσίευση, στο Διεθνή επιστημονικό Τύπο, πρωτότυπης εργασίας για το σωματίδιο Higgs.**
- **Στην κρητική μουσική, μυήθηκα από τον δάσκαλο Ψαρογιάννη Ξυλούρη,**

που πήραμε μαζί το ρίσκο να παίζουμε στα πανηγύρια και να συμπράξομε σ' στο δίσκο του «Ερωτόκριτος».

- **Στην Βυζαντινή μουσική από τον πρωτοψάλτη Γιάννη Δαμαλάκη**, συμμετέχοντας στο δίσκο «Της θάλασσας τα κύματα».
- **Στ' αραβοπέρσικα μακάμια, (αρχικά) από τον τούρκο βιρτουόζο Σενίχ Ουντεγέρ**, μεταφράζοντας το θεωρητικό του Καραντενίζ και συμμετέχοντας στο δίσκο «Του Λιβικού το πέλαγος».
- **Στην αντίστιξη με τον Θοδωρή Ρέλλο**, συνεργαζόμενοι σε παραστάσεις και συμμετέχοντας στον δίσκο «Μητροπολιτικά», κλπ.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις, τις αυτο-οργανωμένης μαθητείας, ο δάσκαλος εμπνέει τον μαθητή και εμπνέεται από τον μαθητή.

Ο διαχωρισμός αρχίζει να αμβλύνεται με την παρουσίαση κοινού έργου, ενός τολμήματος με πραγματικά πυρά που επισφραγίζει τη διάχυση της γνώσης, τη συμπόρευση και τη συμμαθητεία των μερών.

Είμαι σίγουρος ότι αν σκαλίσετε με ειλικρίνεια τη μνήμη σας, θα δείτε πως ότι μάθατε το οφείλετε στην προσωπική γοητεία ενός δασκάλου, που η ύπαρξη του, πάντα είναι εξαίρεση και όχι ο κανόνας.

Όμως μη νομίσετε ότι το σύστημα της παιδείας σκλαβώνει μόνο τα παιδιά. Σκλαβώνει διπλά τους γονείς. Μη νομίσετε ότι η «αγία» σας οικογένεια είναι η κολυμβήθρα του Σιλβάμ για τα μέλη της.

Αλλά ας δουμε την ιδιότυπη σκλαβιά των ενηλίκων μελών, που συνθλίβονται στο μαγκανοπήγαδο του 'ιερού' θεσμού της οικογένειας και των εκπαιδευτικών επιλογών της.

Στις σημερινές κοινότητες των ανθρώπων (του δυτικού κόσμου κυρίως), έχουμε να κάνουμε με Πυρηνικές και όχι με Φυλετικές οικογένειες (που υπάρχουν σε πολλά μέρη του πλανήτη και στην Ελλάδα ως επί το πλείστον μέχρι το '80). Αν ανατρέχω συχνά σε παλαιότερες κοινωνίες, δεν το κάνω προτείνοντας να τις μιμηθούμε, αλλά να δούμε την άρρητη, συχνά, θέσμισή τους, τη σμιλεμένη από το χρόνο φυσική οικονομία τους κι ίσως πάρουμε στοιχεία, για να οικοδομήσουμε το νέο κόσμο που ονειρευόμαστε.

Στις φυλετικές, λοιπόν, οικογένειες, τα παιδιά είχαν (τροπον τινά) πολλούς πατεράδες, και πολλές μανάδες. Αυτό σημαίνει, ελεύθερος χρόνος και ελεύθερος χώρος για μικρούς και μεγάλους και πολύ περισσότερες αλληλεπιδράσεις. (Σήμερα δεν υπάρχουν παιδιά, να παίζουν χωρίς επίβλεψη!).

Η χαλαρή αυτή σχέση ήταν πράξη έξοχης φυσικής οικονομίας, ακριβώς όπως κάνει η φύση για να δημιουργήσει οργανική ύλη (δηλαδή ζωή): Φτιάχνει ανθρακικές αλυσίδες που τα ηλεκτρόνια είναι απεντοπισμένα σ' όλο το μήκος των

πυρήνων.

Στις σύγχρονες πυρηνικές οικογένειες, οι γονείς, εκτός από σκλάβοι των αφεντικών και του μικροαστικού εορτολόγιου, γίνονται σκλάβοι των ίδιων των παιδιών τους. Δηλαδή, η μητέρα κι ο πατέρας δαπανούν όλο το χρόνο τους σε γραφειοκρατικές πράξεις, σε μπέιμπι σίτινγκ, γίνονται ταξιτζήδες φροντιστηρίων, με αποτέλεσμα να χάνουν πολύ γρήγορα, όχι μόνο το δημιουργικό εαυτό τους αλλά και την ταυτότητά τους ως αναπαραστάσεις φύλων.

Παύουν, δηλαδή, να είναι μάχιμα θηλυκά και αρσενικά. Ευνουχίζονται. Το φαινόμενο της παιδεραστίας που γιγαντώνεται στις δυτικές χώρες, είναι η αρρωστημένη αντίδραση σ' αυτόν τον ευνουχισμό κι η αναζήτηση λύσης μέσα στο κλειστοφοβικό περιβάλλον των οικογενειακών εστιών και των σχολικών κτηρίων(αυτοαναφορά).

Το σχολικό κτήριο (αν είναι καλόγουστο), μπορεί να υπάρξει σε μια μελλοντική κοινωνία μόνο σαν συμπλήρωμα της προσωπικής(άμεση σχέση δασκάλου-μαθητή) και της περιρρέουσας (δημόσιοι χώροι) παιδείας.

Πιο παράλογη από τη σημασία της ιδιοκτησίας των αγαθών, είναι η σημασία της ιδιοκτησίας των παιδιών.

Ερώτηση 3η (Για φυσικούς και όχι μόνο) : Τι σχέση έχει ο Αϊνστάιν με την εγκληματικότητα;

Η μεγάλη συνεισφορά του Αϊνστάιν δεν είναι αυτά που λένε τα εκλαϊκευμένα άρθρα των εφημερίδων.

Μια από τις δύο πιο ανατρεπτικές προτάσεις του 20ού αιώνα, που καθόρισαν τη ζωή μας, ήταν η Γενική Θεωρία της Σχετικότητας, του κυρίου Άλμπερτ...
Το συμπέρασμα αυτής της καταπληκτικής θεωρίας (1917) του Αλβέρτου Αϊνστάιν, συνεπικουρούμενου από τις μελέτες του μαθηματικού Μπέρναρντ Ρίμαν, στις μη Ευκλείδειες Γεωμετρίες, αποτυπώνεται στο εξης αφάνταστο, έξοχο και ανατρεπτικό λήμμα :

Η Γεωμετρία του χωρόχρονου, και τα Φυσικά Χαρακτηριστικά της ύλης, σχετίζονται! Σχετίζονται! Σχετίζονται! Σχετίζονται!

Αυτό τι σημαίνει; Ότι, δηλαδή, η καμπύλωση του χωρόχρονου (η καμπυλότητα είναι γεωμετρικό χαρακτηριστικό), γεννά τη μάζα που είναι ένα φυσικό μετρήσιμο. Συμβαίνει και το ακριβώς αντίστροφο: Η μάζα προκαλεί καμπύλωση του χωροχρόνου.

Με μια αναγωγή στο κοινωνικό γίνεσθαι, θα μπορούσε να πει κανείς, ότι, η γεωμετρία του χώρου και του χρόνου μας, γεννά τα κοινωνικά φαινόμενα και το

αντίστροφο. Παρατηρείστε ότι τα φαινόμενα της βίας και της εγκληματικότητας έχουν εστιακούς πυρήνες όπου υπάρχει αφύσικη, άσχημη δόμηση, παραγκουπόλεις ή πυκνοκατοικημένες περιοχές κι απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης. (Το ίδιο ισχύει για τον χρόνο που τον καταλαβαίνουμε μόνο από τις αλλαγές του χώρου).

Η άσχημη αυτή γεωμετρία δημιουργήθηκε (κατ'αντιστροφή) από τα κοινωνικά φαινόμενα της βίας παλιότερων γενεών. Η οπτική αναπαράσταση του κόσμου γύρω μας είναι η αμεσότερη στις αισθήσεις κι η γεωμετρία της, αντανακλά την κληρονομιά της βίας πολλών γενεών, ενώ είναι γεννήτορας ή εν δυνάμει γεννήτορας καινούργιας βίας.

Ε, λοιπόν θέλω να βγω απ'αυτόν το φαύλο κύκλο. Η επανάληψη είναι η κόλαση μας. Δεν αποδέχομαι την κληρονομιά αυτή.

Η δόμηση του χώρου μας είναι η πολιτισμική μας ταυτότητα και ο καθρέφτης της ηθικής μας.

Εδώ, θα προτείνω, ότι, μια λύση (και μάλιστα θεαματική), θα ήταν, η σωστή-επιτέλους- χρήση της πολεμικής μας αεροπορίας για ειρηνικούς σκοπούς.

Ερώτηση 4η (για μαθηματικούς και όχι μόνο): Ποία η πιθανότητα εμφάνισης ενός διαρρήκτη.

Στις σύγχρονες κοινωνίες η πιθανότητα εμφάνισης ενός διαρρήκτη, είναι ίση ακριβώς, με την πιθανότητα εμφάνισης ενός τραπεζίτη.

Όταν υπάρχει αφύσικη συσσώρευση αγαθών, νομοτελειακά, κάποιος τα διαχειρίζεται, κάποιος τα φυλάει και κάποιος άλλος τα επιβουλεύεται.

Το πρόβλημα, λοιπόν, δεν είναι ο διαρρήκτης, ή ο αστυνομικός ή ο τραπεζίτης, ή ο... φρονιμίτης. Το πρόβλημα έγκειται στη σχέση τους, δηλαδή στην ιδιοκτησία (= πρωτογενή κλοπή εις βάρος της κοινότητας). Κατάργηση της ιδιοκτησίας σημαίνει αυτόματα κατάργηση της βίας και της καταστολής της.

Σκεπτικιστή αναγνώστη κάνε την εξής απλή παρατήρηση: Ο τραπεζίτης, ο αστυνομικός και ο διαρρήκτης έχουν ένα κοινό χαρακτηριστικό: Κι οι τρεις δεν παράγουν και δε δημιουργούν απολύτως τίποτα! (δεν παραβλέπω την ...τεράστια οργανωτική τους συνεισφορά). Σαν κοινότητα όμως, θα χρειαζόμασταν το παιδιάστικο και δημιουργικό κομμάτι των ανθρώπων που κατέληξαν στα πραναφερθέντα επαγγέλματα.

Οι άνθρωποι, θα 'πρεπε, να ενδιαφέρονται για τη χρήση και όχι την ιδιοκτησία των αγαθών. Για παράδειγμα, το καλό βιβλίο είναι θέμα περιρρέουσας παιδείας, διάχυσης πολιτισμικού κεφαλαίου και ύπαρξης βιβλιοθηκών σε κάθε πόλη ή χωριό, και όχι η αντιμετώπιση του σαν ένα ακόμη εμπορικό προ'ίόν που θα κοσμίσει τη σαλοτραπεζαρία μας ή θα γίνει επικίνδυνο βλήμα κατά τη διάρκεια

συζυγικών καβγάδων.

Συμπερασματικά οι αστικές δημοκρατίες (με το δίπολο ιδιοκτησία-εγκληματικότητα) έχουν σχέση με τον ορθό λόγο(αληθείς μαθηματικές προτάσεις), όση σχέση έχουν οι Βεδου'ί'νοι με το αλπικό σκι.

Ερώτηση 5η (για χριστιανούς και όχι μόνο): Πως εξηγείται λογικά, ο Ιησούς που είχε ένα και μόνο χιτώνα κι επιτέθηκε σφόδρα στην ιδιοκτησία και τον πλούτο, να λατρεύεται σα Θεός από τους χριστιανούς, που υπερασπίζονται με λύσσα την περιουσία τους και με ακόμη μεγαλύτερη λύσσα την αύξηση της;

Το εγχείρημα απάντησης σ' αυτό το ερώτημα έχει τον ίδιο βαθμό δυσκολίας μ' αυτό της επίλυσης του προβλήματος του τετραγωνισμού τω κύκλου. Η επιστήμη σηκώνει τα χέρια ψηλά.

Ερώτηση 6η : Ένα εργοστάσιο ανήκει σε έναν καπιταλιστή ιδιοκτήτη. Αν η ιδιοκτησία περάσει εξ' ολοκλήρου στους εργαζόμενους, γίνεται αυτομάτως κομμουνιστικό; (Δηλαδή, ελληνιστί, κοινοτικό);

Η απάντηση είναι «όχι».

Ο εργαζόμενος πάλι θα είναι αποξενωμένος από το προϊόν και τη διαδικασία παραγωγής του. Ο εργαζόμενος θα σιχαίνεται αυτό που κάνει, γιατί δεν θα είναι παρά ένας μηχανιστικός κρίκος της αλυσίδας παραγωγής.

Καμιά αλλαγή δεν γίνεται, αν ο πολίτης εργαζόμενος, δεν έχει σαφή και εποπτική άποψη για το τι θέλει να παράξει και με ποιον τρόπο να το παράξει (παρακαλώ, να μην ταυτίσει κανείς την εξειδίκευση με τη μονομέρεια).

Ερώτηση 7η : Ποιά είναι η διαφορά, μεταξύ παραγωγής και δημιουργίας;

Τα παραγόμενα είναι αντίτυπα, ενώ τα δημιουργήματα μοναδικότητες.

Ερώτηση 8η : Ποιος είναι ο πιο καταπιεσμένος σ' αυτόν τον κόσμο;

Η ερώτηση έχει λάθος στο γένος.

Το πιο καταπιεσμένο πλάσμα δεν είναι ο μαύρος αλλά η μαύρη.

Η πιο καταπιεσμένη, διαχρονικά και παγκοσμίως, ονομάζεται γυναίκα.

Και η πιο καταπιεσμένη γυναίκα, η πόρνη.

Και η πιο καταπιεσμένη πόρνη, η τοξικομανής.

Η πιο καταπιεσμένη πόρνη – τοξιμανής; Η οροθετική.

Συνεπώς, το να διαπομπεύεις τον τελευταίο τροχό της αμάξης, τον πιο αδύνατο, χωρίς να γίνεται κοινωνική επανάσταση, είναι σημάδι κανιβαλικής, ανήθικης και υπανάπτυκτης κοινωνίας.

Ο ρατσισμός (κοινωνικός, φυλετικός κ.α.) είναι το κτήνος που έχουμε μέσα μας. Ο λα'ι'κισμός πολλών δεκαετιών, γαλούχισε φοβικές και άρα επιθετικές (το φοβισμένο ζώο επιτίθεται) συνειδήσεις απέναντι στο διαφορετικό. Μπροστά στο χρόνιο συγκεκαλυμμένο, ύπουλο ρατσισμό κι εθνικισμό των καθωσπρέπει αστικών κομμάτων πολλοί αναρωτιούνται για την είσοδο της ρατσιστικής ακροδεξιάς στη βουλή (τουλάχιστον είναι ειλικρινέστερη των παραπάνω).

Προσωπικά, ανησυχούσα μήπως δεν μπει στη βουλή, γιατί αυτό που έχει η ελληνική κοινωνία μέσα της, καλό είναι να το βλέπει στον κοινοβουλευτικό καθρέφτη της με τον καθαρότερο δυνατό τρόπο.

Ερώτηση 9η : Ποιό είναι ένα από τα πιο φρικιαστικά γεγονότα των τελευταίων δεκαετιών στον πλανήτη;

Η δολοφονία 800 χιλιάδων Τούτσι και Χούτου στη Ρουάντα, μέσα σε λίγες μέρες. Αλλά η Ρουάντα δεν έχει πετρέλαιο. Δεν υπάρχουν γεγονότα, αλλά μόνο ερμηνείες γεγονότων και σίγουρα τα ΜΜΕ μας αφηγούνται τις...σημαντικότερες και προβάλλουν την ...ευαισθησία των παγκόσμιων ειρηνευτικών δυνάμεων.

Ερώτηση 10η : Ποιό είναι το πιο επικίνδυνο θηλαστικό για τον άνθρωπο;

Ο Ιπποπόταμος (μετά τον άνθρωπο).

Και μόνο αν μπει στην περιοχή του. Με ενδιαφέρει όχι μόνο η ανθρωπότητα, αλλά και η φαλαινότητα, η αρκουδότητα, η πευκότητα και η κεδρότητα.

Ερώτηση 11η : Παλιότερα οι άνθρωποι πίστευαν ότι η γη είναι επίπεδη κι ο Θεός κατοικεί στον ουρανό. Υπάρχει σήμερα μια ανάλογη αφελής δοξασία;

Ναι. Πιστεύουν ότι ο εαυτός τους σταματά στην εξωτερική πλευρά του δέρματος τους. Αν υπάρχουν δυο αλήθειες σ' αυτή τη ζωή, είναι η αδιάσπαστη ενότητα του σύμπαντος και η ακατάπαυστη ροή του.

Ερώτηση 12η : Σε έναν τόπο για πολλά χρόνια υπάρχει ένα γήπεδο και μέσα παίζεται κάποιο άθλημα. Η πληροφορία που έχουμε είναι, ότι

- α) οι θεατές είναι σχεδόν πάντα θεατές-αν και ονειρεύονται να γίνουν παίχτες, φτωχοί, και χτυπιούνται μεταξύ τους.
- β) Οι παίκτες είναι πλούσιοι, προσφέρουν κακό θέαμα και

στημένα αποτελέσματα.

Ποιος φταίει;

Αν βάλετε όπου «γήπεδο» τις «ετερόνομες κοινωνίες» (για παράδειγμα στα θεοκρατικά καθεστώτα της Αραβίας ο νόμος έρχεται από τη Σαρία, δηλ. από το Θεό, ενώ στα δυτικά καθεστώτα από τις αγορές), και όπου «άθλημα» το «κυνήγι της εξουσίας», θα βρείτε την απάντηση στην παραπάνω ερώτηση: Φταίει το γήπεδο και το άθλημα.

Ερώτηση 13η : Μπορεί κανείς να πατάξει τη διαφθορά που εμφανίζεται σε όλες τις εξουσίες διαχρονικά και παγκοσμίως;

Όχι. Η διαφθορά είναι η πρώτη θυγατέρα της εξουσίας. Η συσσώρευση, γεννά το φαινόμενο της διαφθοράς, σαν μια πράξη ανακατανομής των συμβόλων εξουσίας ,από τους δεύτερους τη τάξει απέναντι στους πρώτους, στη φαντασιακή ιεραρχία της εξουσίας.

Ερώτηση 14η : Αν πηγαίνεις πέντε βήματα μπρος και δύο πίσω, σε πόσο χρόνο θα πας από την Αθήνα στην Κόρινθο;

Το ερώτημα είναι χαρακτηριστικό των α-νόητων ερωτημάτων και διλημμάτων της αστικής δημοκρατίας. Η απάντηση, πάντως, σε αυτή την ερώτηση είναι, ότι δε θα φτάσεις ποτέ. Θα σε κρατήσουν στο Δαφνί.

Ερώτηση 15η : Είναι καλοί οι μετανάστες και κακοί οι ντόπιοι; Ή είναι καλοί οι ντόπιοι και κακοί οι μετανάστες;

Παιδαριώδες ερώτημα. Αφού υπάρχουν ντόπιοι που εκμεταλλεύονται ντόπιους, και αφού υπάρχουν μετανάστες που εκμεταλλεύονται μετανάστες. Άρα, το βασικό δεν είμαστε εμείς. Το βασικό είναι οι σχέσεις μας. Ο άνθρωπος είναι απλά το φαινόμενο. Η ύπαρξη είναι η ουσία. Το κοινωνικό φαντασιακό βρίσκεται πίσω από το πρόβλημα και όχι η δαιμονοποίηση κάθε φορά ενός ανθρώπου ή μιας κοινωνικής ομάδας.

Ερώτηση 16η (για κληρικούς και όχι μόνο): Πως εξηγείται ο Ιησούς να λέει ότι ενώπιον μου δεν υπάρχουν άντρες ή γυναίκες, εθνικοί ή ιουδαίοι και σεις να μιλείτε για ευλογημένα και κατηρραμένα έθνη;

Η απάντηση σ' αυτό είναι πανομοιότυπη μ' αυτήν του ερωτήματος υπ' αριθμόν 5.

Ερώτηση 17η : Ποιά χώρα της Ευρώπης, έχει αιώνες τώρα Οθωμανική διοίκηση;

Η Ελλάδα. Η Οθωμανική διοίκηση στηρίχτηκε στους πυλώνες δύο εννοιών. Θα

τις πω στα τούρκικα αλλά θα τις καταλάβουν όλοι οι Έλληνες:
Μπαξίς και Ρουσφέτ.

Οι υπήκοοι της Ελλάδος, είναι κοτζαμπάσηδες, κλέφτες και κατσαπλιάδες από τα ανώτερα μέχρι τα κατώτερα στρώματα (στατιστικά).

Σημείωση:Ο γεωγραφικός χώρος που σήμερα ονομάζεται Ελλάδα, τα τελευταία 1.700 χρόνια ανήκε στις διεφθαρμένες φεουδαρχικές αυτοκρατορίες της Ανατολής κι από το 1828 στις εξ΄ίσου διεφθαρμένες αποικιοκρατικές αυτοκρατορίες της Δύσης.

Ερώτηση 18η : Γιατί οι Κρητικοί παίζουνε μπαλωθιές;

Για να ξεσκάσουν από την πίεση που τους ασκούν οι Κρητικές! Η κρητική κοινωνία είναι από τις τελευταίες μητρογραμμικές κοινωνίας της Ευρώπης.

Εννοείται, φυσικά, ότι είμαι υπέρ της διαχείρισης των αγαθών της κοινότητας(από τη μικρότερη μέχρι τη μεγαλύτερη), από τις γυναίκες. Νομίζω ότι λόγω βιολογικής και κοινωνικής διαφοροποίησης, έχουν ευρύτερη και καθολική αντίληψη των πραγμάτων, της ταξινόμησης και κατανομής τους και είναι πιο κοντά στο συναίσθημα και στο ένστικτο. Τα χαρακτηριστικά τους είναι η κατανόηση, η δεκτικότητα και η έντονη διαίσθηση.

Μην τις συγγέει, παρακαλώ, κανείς, με τις γυναίκες πολιτικούς , που διαμορφώνονται σ' ένα κλίμα ανταγωνισμού των πατριαρχικών δυτικών κοινωνιών, και ουσιαστικά είναι αντρικά κακέκτυπα.

Ερώτηση 19η : Τελικά, που εδράζεται το πολιτικόν;

Μα φυσικά στο κοινωνικό φαντασιακό. Στην κλασσική αρχαιότητα, τα κοινωνικά προτάγματα ήταν η «τιμή», η «ανδρεία» και το «κάλος».

Σήμερα η κοινωνική μονάδα νοηματοδοτείται από τα προτάγματα της «συσσώρευσης» και της «παραγωγής», με καταστροφικά, όπως βλέπουμε, αποτελέσματα.

Χρειαζόμαστε επείγοντως, ριζική κοινωνική αναπλαισίωση και επανανοηματοδότηση της ατομικής οντότητας με άλλα σύγχρονα προτάγματα, όπως «γοητεία» και «δημιουργία».

Μόνο το γοητευμένο υποκείμενο αλλάζει (γοητεία= γητιά=θεραπεία).

Κι ο καθρέφτης της αλλαγής του υποκειμένου είναι η δημιουργία του.

Και αν η αλλαγή είναι η βάση της ζωής (αεικίνητο σύμπαν) της βιοποικιλότητας και του πολιτισμού, καταλαβαίνουμε το ρόλο της γοητείας, από το ζωϊκό και φυτικό βασίλειο, μέχρι τη διαπίστωση, πως, διαμορφωθήκαμε, αποκλειστικά, από

ό,τι και όποιον μας γοήτευσε.

Σήμερα, περιγράφουμε τον κόσμο με Καταστάσεις χώρου και χρόνου (x,t). Αν αρχίσομε να τον κατανοούμε και να τον περιγράφουμε με Αλλαγές Καταστάσεων (p,E) -φασικός χώρος-, ίσως αποτελέσει Μεταβολή Φάσης της ανθρώπινης ιστορίας και συνειδητότητας.

Ερώτηση 20η : Υπάρχει ελπίδα; Υπάρχει δρόμος;

Δρόμος δεν υπάρχει. Το δρόμο τον ανοίγεις περπατώντας. Ο μεταβιομηχανικός άνθρωπος ψάχνει να βρει το νέο Θεό μέσα του.

Οι παλιοί θεοί και οι παλιοί θεσμοί, έχουν σαπίσει. Είναι αβάσταχτο πια να σέρνει τα κουφάρια τους. Η επανανοηματοδότηση της ζωής είναι η πιο επιτακτική ανάγκη.

Αυτές οι σημασιακές αλλαγές, είναι συχνές στην πορεία της ιστορίας, και παρατηρούνται μετά από λοιμούς, γενικευμένες περιβαλλοντικές καταστροφές, ή ευρείας έκτασης πολέμους. Αυτό θα 'θελα να ξορκίζαμε.

Καλώ τους ανθρώπους που κατοικούν στην Ελλάδα, να κάνομε από κοινού ένα κοινωνικό-πολιτικό-ηθικό-αισθητικό πείραμα. (Το εν λόγω πείραμα, μπορεί να γίνει με οποιοδήποτε, βέβαιο, διακρατικό, υποκρατικό ή υπερκρατικό σύνολο).

Η Ελλάδα είναι μια πανσπερμία φυλών (όπως τα περισσότερα κράτη), που όμως, μιλούν -τσάτρα πάτρα- την νεοελληνική, που συγγενεύει με την ελληνιστική και που με τη σειρά της συγγενεύει με την αρχαιοελληνική. Ταυτόχρονα ζούμε στα μέρη στα οποία πριν 2.500 χρόνια ξεπήδησε το σπερματικό φως της Άμεσης Δημοκρατίας από την ανάγκη του ανθρώπου να ορίζει τη μοίρα του.

Οι έλληνες (ή ένα οποιοδήποτε άλλο σύνολο), για να αποκτήσομε τα χαρακτηριστικά του πραγματικού συνόλου, πρέπει να βρούμε ένα σημαίνον χαρακτηριστικό αυτοαναφοράς και συλλογικής ύπαρξης. Αυτό επιτυγχάνεται όταν πάρουμε ένα φαινομενικά παράλογο Ρίσκο.

Πρέπει να κάμομε μια παληκαριά ενηλικίωσης. Από αυτήν θα προκύψει ένα καινούργιο Αφήγημα.

Το ρίσκο πρέπει να ναι σοκαριστικό, πρωτότυπο, καθοριστικό, παράτολμο, να εξάπτει την περιέργεια και να γοητεύει ακόμα και τους πιο δύσπιστους. Να χρειάζεται οργιώδη φαντασία και χαρούμενη, αταλάντευτη αυτοπειθαρχία. Αυτό, δεν μπορεί να είναι μία πράξη αντίδρασης σε κάτι, γιατί μια πράξη αντίδρασης σε κάτι, θα οδηγήσει σε ένα βαλς με αυτό που πολεμάς, με αποτέλεσμα να γίνεις το ίδιο με αυτό (η άλλη όψη του νομίσματος που ετεροκαθορίζεται ες αεί).

Προτείνω λοιπόν να τολμήσουμε καταστάσεις Άμεσης Δημοκρατίας κι έτσι θα σχετιστούμε επιτέλους με το αρχαίο παρελθόν, που τόσο πολύ διαφημίζουμε. Αυτό γίνεται με τη δημιουργία μιας ομοσπονδιακής πολιτικής οντότητας που θα αποτελείται από (τοπικές, συντεχνιακές, ομοτεχνικές, κ.α.) κοινότητες, αυτόνομες, αυτοοργανωμένες, αυτοθεσμιζόμενες, με ισχυρή αλληλεπίδραση μεταξύ τους.

(Δεν έχω κανένα ιδεολογικό δογματισμό. Μπορώ να ακολουθήσω-και μ' αρέσει ν' ακολουθώ, οποιονδήποτε με εμπνεύσει. Μ'αρέσει να συνθέτω τις ιδέες μου με τις ιδέες των άλλων, ή ακόμα και να τις απορρίπτω παντελώς άν πεισθώ γι'αυτό).

Θα μου πείτε ότι χρειάζονται πολλές γενιές καλά εκπαιδευμένων πολιτών. Ίσως όχι. Η ιστορία δεν εξελίσσεται γραμμικά κι η πορεία της είναι τρελή κι αφάνταστη.

Ίσως, τώρα που μιλούμε, μέσα στη δίνη των καιρών, να υπάρχει μια «κρίσιμη μάζα» ανθρώπων, που θα πυροδοτήσουν μια αλυσιδωτή «πυρηνική» αντίδραση. Ένα πρώτο, άμεσο μέτρο που θα πρότεινα, θα ήταν η ισότητα μισθών και εισοδημάτων. Θα μου πει κανείς, αυτό το πράγμα δεν είναι δίκαιο.

Όμως, κοιτάξτε ποια είναι η διαφορά:

- α) πρέπει να αποσυνδέσουμε την προσφορά από τη χρηματική της αποτίμηση και
- β) τότε, θα προσπαθήσει η κοινότητα, να εκπαιδεύσει και να αξιοποιήσει όλα της τα μέλη, ώστε μέσα σε μια γενιά, να δικαιολογηθεί αυτό το μέτρο. Γιατί καθένας είναι απαραίτητος, μοναδικός και αναντικατάστατος, με ειδικές ανάγκες και ειδικές δεξιότητες. Απλά για να αναδειχθούν χρειάζεται η ειδική παιδεία που προανάφερα.

Δηλαδή θα προπληρώσουμε την αλλαγή.

Η φύση σου δίνει, όχι ότι πληρώσεις, αλλά ότι προπληρώσεις. Αυτό κάνει ένας γεωργός, ένας επιστήμονας, ένας καλλιτέχνης: Προπληρώνει με κόπο και χρήμα, το πάντα αμφιβόλου καταλήξεως πείραμα του. Η ισότητα μισθών και εισοδημάτων είναι μια πράξη μέλλοντος και όχι παρόντος. Το παρόν που έγγραψα, είναι ήδη πράξη παρελθόντος.

Φανταστείτε μιαν άλλη Ελλάδα, με επαναστατική χωροταξία και ηθική, με ισόρροπη πληθυσμιακή κατανομή, με ήπιες και συμβατές με το περιβάλλον πηγές ενέργειας, με αποκλειστικά βιοκαλλιέργειες, με μηδέν εγκληματικότητα και καταστολή(αφού καθένας, όπου κι αν βρεθεί, ότι κι αν κάνει θα έχει αξιοπρεπή, στέγη, τροφή, υγεία και παιδεία), με τα ξενοδοχεία - όσα γλιτώσουν (βλ.τέλος 3ης απαντήσεως)- να έχουν μετατραπεί σε σχολές και εργαστήρια όλων των ειδών, όπου θα συναντιούνται δάσκαλοι και μαθητές από τις τρεις ηπείρους που συνορεύουμε και θα απολαμβάνουν τη συμμαθητεία, τον ήλιο, τα βουνά, τη θάλασσα και της χαρά της απλής παρέας και συναναστροφής.

Το πείραμα θα ασκήσει τόση γοητεία, πλανητικά, που θα συρρεύσουν τα καλύτερα και πιο κενοτόμα μυαλά της παγκόσμιας πνευματικής και καλλιτεχνικής κοινότητας. Αυτή η χώρα, δε θα είχε ανάγκη κανενός είδους όπλο ή σώματος για τη φύλαξη της. Ακριβώς γιατί δεν μπορεί κανείς να επιτεθεί στο γοητευτικό. Γιατί το αληθινά γοητευτικό είναι μεταφυσικό σημάδι της οικουμενικής αλλαγής μας.

Για αρχή, μπορεί κανείς να προτείνει πολλά όπως:

- α) επικοινωνία με τους συγγενείς μας (αυτοί δεν είναι απαραίτητα οι εξ' αίματος, αλλά αυτοί που έχουν όμορες ιδέες, ήθος και αισθητική και είναι έτοιμοι να πάρουμε μαζί το ρίσκο της αλλαγής). Όμορφο είναι να υπάρχουν αντιθέσεις, αλλά να συνθέτονται.
- β) καταγραφή των ειδικοτήτων τους και πού μπορούν να προσφέρουν.
- γ) κοινή διαχείριση των αγαθών(αγροτικά προ'ιόντα, υπηρεσίες, πνευματικά και καλλιτεχνικά έργα κ.α.).
- δ) αιρετά συμβούλια κοινοτήτων(η πυραμιδωτή εξουσία δίνει τη θέση της στην οριζόντια ευθύνη).
- ε) κλιμάκια που θα δημιουργούν εμπνευσμένα γεγονότα και άλλα που θα μιλήσουν τη γλώσσα της καρδιάς και θα συναλλαχθούν με τους ανθρώπους, πόρτα-πόρτα σε πολιτείες και χωριά.
- στ) χρονοτράπεζες.
- ζ) εναλλακτικά νομίσματα.
- η) κέντρα ανταλλακτικής οικονομίας.
- θ) τοποφαγική γεωργία της εγγύτητας
- ι) αλληλομαθητεία και αλληλοεκπαίδευση
- κ) αιρετά συμβούλια που θα αναλάβουν τομείς όπως η παιδεία, το περιβάλλον κ.λ.π., που αλληλέγγυα, θα σκύβουν στα προβλήματα ανθρώπων και συνόλων και θα δείχνουν ευφάνταστους τρόπους εναλλακτικής επίλυσης. Μ' αυτόν τον τρόπο θα ερημώσουν οι παλιοί δρόμοι του κέρδους και της υποτέλειας, αφού ο καινούργιος θα έχει την ομορφιά του οράματος, της προσωπικής σχέσης και του λόγου τιμής.

Ζούμε σε μια εποχή ταραγμένων καιρών και παγκοσμιοποιημένης πληροφορίας. Για ότι γίνεται, κανείς δε μπορεί πια να δηλώσει άγνοια. Όλοι αλληλεπιδρούμε με κάποιο τρόπο.

Η τύχη μας είναι κοινή. Όσοι άνθρωποι αλληλεπιδρούν έχουν κοινή τύχη.

Η παγκόσμια κρίση είναι μια μοναδική ευκαιρία για μας, να ζήσουμε τις αλλαγές που ονειρεύτηκαν γενιές και γενιές ανθρώπων. Αρκεί να τολμήσουμε. Όταν φυσά δυνατός αέρας, άλλοι κρύβονται κι άλλοι χτίζουν ανεμόμυλους.

Δεν έχει σημασία αν τα καταφέρουμε. Τίποτα δεν πάει χαμένο. Όλοι θα προτιμούσαμε μια ποιητική αυτοκαταστροφή από το γήρας της επανάληψης.

Εξ'άλλου το μόνο που αφήνεις σ' αυτόν τον κόσμο, είναι αυτό που έχεις χαρίσει.
Και το μόνο πράγμα που μπορείς να χαρίσεις στις επόμενες γενιές, είναι μια
Συγκινητική Αφήγηση.

Μετά τιμής

[Χα'ί'νης Δημήτρης Αποστολάκης](#)

Σχετικά Άρθρα:

[Βαγγέλης Ραπτόπουλος: Τα ΜΜΕ ευθύνονται όσο και ο δικομματισμός](#)

[Ελλάς - Γαλλία απελπισία... Του Λάζαρου Μαυροματίδη](#)

[Θάνος Μικρούτσικος: Να φύγουμε, πάση θυσία, από το μνημόνιο!](#)

[Κοινωνική και αλληλέγγυα οικονομία. Του Γιώργου Κολέμπα](#)

[Δήμητρα Γαλάνη: Ζούμε σε πόλεμο και πρέπει να ενωθούμε!](#)

Copyright TVXS.gr